

ÎNCHEIERE

15 mai 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Alexandru Gaidampas și recursului declarat de avocatul Scripnic Veaceslav în interesele Societății cu Răspundere Limitată „ACO-Service-Electron”,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată înaintată de Alexandru Gaidampas împotriva Societății cu Răspundere Limitată „ACO-Service-Electron” cu privire la apărarea dreptului consumatorului, rezilierea contractului de prestări servicii, repararea prejudiciului material și moral și încasarea penalității de întârziere,

împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă:

La 3 octombrie 2017, Alexandru Gaidampas a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „ACO-Service-Electron”, solicitând, prin cererea de concretizare a pretențiilor din 1 martie 2018 (f.d. 41-42), rezilierea contractului de prestări servicii privind repararea televizorului de model LG din 29 decembrie 2016, încasarea sumei de 1 400 lei ce constituie contravaloarea serviciului prestat necorespunzător, încasarea sumei de 25 480 de lei cu titlu de penalitate de întârziere pentru depășirea termenului de prestare a serviciului necorespunzător pentru perioada 19 iunie 2017-19 decembrie 2017 și repararea prejudiciului moral, estimat în sumă de 20 000 lei.

În motivarea acțiunii a indicat că la data de 27 decembrie 2016, s-a adresat la service - centrul care aparține SRL „ACO-Service-Electron” pentru a repara un televizor. Deoarece garanția expirase și televizorul avea un defect cauzat în procesul de exploatare, era necesar de a fi reparat contra unui cost. Defectul respectiv a cauzat disfuncționalitatea ecranului, respectiv televizorul nu putea fi utilizat, deoarece nu se conecta.

SRL „ACO-Service-Electron” a acceptat să repare produsul respectiv, fapt confirmat prin actul de predare-primire a produsului nr. 65563 din 27 decembrie 2016, totodată, ultimul a solicitat 200 lei pentru diagnostică și 1 200 lei pentru piesa de schimb, care urma a fi înlocuită la televizor.

Reclamantul a invocat că a acceptat oferta de reparație și a achitat aceste servicii, fapt confirmat prin bonurile de casă pentru serviciile de reparație în sumă totală de 1 400 lei, achitate la 27 și 29 decembrie 2016.

Consideră că anume data achitării serviciilor constituie momentul încheierii contractului de prestări servicii.

A relatat că reprezentantul SRL „ACO-Service-Electron” l-a asigurat că reparația produsului nu va dura mai mult de 30 de zile, iar la solicitarea de a elibera o confirmare scrisă despre acest termen de executare, i s-a comunicat că lucrarea va fi executată la timp, refuzând în acest fel prezentarea unui înscris referitor la termenul de finalizare a lucrărilor de reparație.

Totodată, atât în termenul convenit, cât și după expirarea a 30 de zile, i s-a spus că piesa încă nu este în stoc și urmează să mai aștepte.

Astfel, serviciile de reparație nu au fost executate, fiind lipsit de produsul său, care nu a fost reparat.

A menționat că deoarece SRL „ACO-Service-Electron” nu își execută obligația de a repara produsul, la data de 9 iunie 2017 a expediat o scrisoare în adresa acestuia, recepționată la data de 12 iunie 2017, prin care a solicitat repetat executarea lucrărilor de reparație în maxim 7 zile de la data recepționării scrisorii, însă pretenția a rămas fără răspuns, iar obligația nu a fost executată.

Reclamantul a indicat că SRL „ACO-Service-Electron” nu a efectuat o expertiză pentru a proba faptul că prestarea serviciului se datorează culpei consumatorului, respectiv acest fapt îl consideră un refuz tacit de rezolvare a situației pe cale amiabilă. Or, prin prisma art. 606 alin. (3) din Codul civil, în cazul în care SRL „ACO-Service-Electron” a înțeles că este imposibilă executarea obligației sale de a presta serviciu în modul corespunzător din cauza lipsei unei piese, considerând acest lucru drept forță majoră, urma să notifice consumatorul despre acest fapt pentru ca acesta să ridice produsul său și să apeleze la alt centru de deservire tehnică.

În aceste circumstanțe, reclamantul consideră că SRL „ACO-Service-Electron” a acționat cu rea-credință, deoarece nu a furnizat o informație completă și clară, pe suport de hârtie, referitor la termenul de executare a lucrărilor. Or, nu există nici o mențiune în actul de predare-primire din 27 decembrie 2016, referitor la termenul de finalizare a lucrărilor, acesta fiind omis intenționat.

La fel, a menționat că SRL „ACO-Service-Electron” a trecut sub tăcere faptul că prestarea serviciilor poate dura mai mult de 30 de zile, prin neincluderea în actul de predare-primire a termenului de finalizare a lucrărilor și totodată refuzul de a prezenta pe suport de hârtie a unei confirmări la solicitarea reclamantului. La acest capitol, a comunicat că sarcina probei pentru conținutul informațiilor sau declarației revine întreprinzătorului.

Astfel, a indicat că în temeiul art. 575 alin. (1) din Codul civil, a fixat părâtului un nou termen de executare a lucrărilor și anume, 7 zile de la data recepționării pretenției, care a fost recepționată la 12 iunie 2017, respectiv data de 19 iunie 2017 este data limită când urma să aibă loc finalizarea reparației.

În urma fixării termenului nou de executare a lucrării, SRL „ACO-Service-Electron” nu a invocat dezacordul cu acesta, deoarece nu a răspuns despre imposibilitatea realizării prestării serviciului în termenul fixat de consumator, respectiv, la momentul de față termenul fixat a fost depășit cu 184 de zile, cuprins în perioada dintre data de 19 iunie 2017 - până la data de 9 decembrie 2017. Pentru

care urmează a fi încasată penalitate de întârziere calculată în proporție de 10% pentru fiecare zi de întârziere din suma achitată, ce constituie 25 480 de lei.

Totodată, a invocat că SRL „ACO-Service-Electron” i-a cauzat o multitudine de emoții negative, suferințe psihice și disconfort în familie. Prejudiciul moral fiind apreciat în sumă de 20 000 lei.

Prin hotărârea Judecătorei Ungheni din 16 august 2018, cererea de chemare în judecată înaintată de Alexandru Gaidampas împotriva SRL „ACO-Service-Electron” s-a respins ca nefondată.

La 21 august 2018, Alexandru Gaidampas a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea ei, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Alexandru Gaidampas.

S-a casat hotărârea Judecătorei Ungheni din 16 august 2018 și s-a emis o hotărâre nouă prin care:

S-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Alexandru Gaidampas împotriva SRL „ACO-Service-Electron”.

S-a reziliat contractul din 29 decembrie 2016 încheiat între Alexandru Gaidampas și SRL „ACO-Service-Electron”.

S-a încasat de la SRL „ACO-Service-Electron” în beneficiul lui Alexandru Gaidampas, cu titlu de prejudiciu material suma de 1 400 lei, cu titlu de penalitate suma de 1 232 de lei și cu titlu de prejudiciu moral suma de 500 lei.

În rest, pretențiile s-au respins ca fiind neîntemeiate.

În motivarea soluției, instanța de apel conchis asupra temeiniciei pretenției privind rezilierea contractului de prestări servicii, constatând încălcarea dreptului consumatorului de către prestatorul de servicii, deoarece contractul litigios nu a fost executat, fapt ce, prisma prevederilor art. 21 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, oferă dreptul consumatorului la rezilierea contractului.

Totodată, având în vedere că în cadrul examinării cauzei s-a constatat încălcarea dreptului consumatorului de către prestator, iar prevederile art. 6 lit. c) și prevederile pct.20 al Hotărârii Guvernului nr. 147 din 12 martie 1996 cu privire la aprobarea Regulilor deservirii sociale a populației, prevăd expres dreptul consumatorului la restituirea contravalorii serviciului prestat necorespunzător, instanța de apel a conchis și referitor la temeinicia pretenției privind restituirea sumei de 1 400 lei.

Cu referire la pretenția privind încasarea penalității de întârziere, instanța a menționat că deoarece la momentul încheierii contractului părțile nu au stabilit un termen de executare a lucrărilor, prestatorul de servicii urmează a fi pus în întârziere începând cu data recepționării pretenției până la data înștiințării efective despre imposibilitatea executării lucrărilor de reparație a televizorului și necesitatea ridicării produsului, la caz, data de 4 iulie 2017, pentru o perioadă de 22 zile, în sumă de 1 232 lei.

Referitor la repararea prejudiciului moral, instanța de apel a remarcat că apelantul nu a prezentat probe admisibile și pertinente care ar demonstra suferințele fizice și psihice în mărimea solicitată, stabilind cuantumul despăgubirii prejudiciului moral, conform art. 20 alin. (4) Legii nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, în sumă de 500 lei.

La 14 martie 2019, Alexandru Gaidampas a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău în partea respingerii pretenției privind încasarea penalității legale și a despăgubirii morale în mărimea indicată în cererea de chemare în judecată, cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată să fie admisă integral.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel a încălcat normele de drept material, deoarece instanța de apel a aplicat legea care nu trebuia aplicată și anume pct. 38 din Hotărârea Guvernului nr. 147 din 12 martie 1996, care este o normă generală și are o putere juridică inferioară Legii nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, precum și, nu a aplicat art. 32 alin. (2) din Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor, care este o normă specială ce reglementează doar relațiile dintre consumator și comerciant, având forță juridică superioară și fiind o normă specială.

Prin referința din 22 aprilie 2019, reprezentantul intimatului SRL „ACO-Service-Electron”, avocatul Scripnic Veaceslav, a indicat că consideră recursul declarat de Alexandru Gaidampas ca fiind nefundat.

La 22 aprilie 2019 reprezentantul intimatului SRL „ACO-Service-Electron”, avocatul Scripnic Veaceslav, a declarat recurs împotriva deciziei din 23 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii Judecătoriei Ungheni din 16 august 2018.

În motivarea recursului a invocat că decizia este nefondată și pasibilă de a fi casată.

În sensul dat, a indicat că instanța de apel în mod contradictoriu a făcut referire la Hotărârea Guvernului nr. 147 din 12 martie 1996 care reglementează relațiile dintre părți și Legea nr. 105 din 13 martie 2003 privind protecția consumatorilor. Or, Legea nr. 105 reglementează relațiile dintre vânzător/prestator și consumator în perioada de garanție a produsului sau serviciului. Pe când la caz, intimatul, conform textului acțiunii înaintate a prezentat spre reparație un bun care era în afara termenului de garanție și defectul ecranului îi era imputabil.

Totodată, motivul apariției deficienței putea fi constatat doar după schimbul piesei care a fost comandată. Astfel, după instalarea acesteia a devenit cunoscut că costul reparației este unul prea mare, altfel spus lipsit de sens. Fiind informat despre aceasta, consumatorul nu s-a prezentat să-și ridice bunul, iar după insinuarea unei corespondențe inutile s-a adresat în instanța de judecată.

Consideră că este eronată constatarea instanței de apel privitor la faptul lipsei unui acord între părți referitor la termenul de executare a executării comenzii intimatului/client, or la materialele cauzei este a nexată cererea-comandă semnată de ultimul și care prevede termenul de 6 luni. Cererea comandă a fost semnată la 29 decembrie 2016 iar convorbirea telefonică a avut loc la sfârșitul lunii martie 2017.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces la 15 februarie 2019, însă dovada legală de recepționare a acesteia lipsește.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursurile sunt declarate în termen.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa participanților la proces la 13 noiembrie 2018, însă la materialele dosarului lipsește dovada legală de recepționare a acesteia.

Din aceste considerente, Colegiul consideră că recursurile sunt declarate în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursurilor declarate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererile de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursurilor sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau

în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursurile declarate nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Alexandru Gaidampas și recursul înaintat de avocatul Scripnic Veaceslav în interesele SRL „ACO-Service-Electron”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Alexandru Gaidampas și recursul înaintat de avocatul Scripnic Veaceslav în interesele Societății cu Răspundere Limitată „ACO-Service-Electron”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari